

Αγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ ἑορτὴ; Εἶναι σεπτὴ καὶ μεγάλη, ἀγαπητέ, καὶ ὑπερβαίνει τὸν ἀνθρώπινο νοῦ καὶ εἶναι ἀντάξια τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Θεοῦ πού τὴν καθιέρωσε. Γιατί σήμερα ἐγίνε συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Σήμερα διαλύθηκε ἡ παλιὰ ἔχθρα καὶ τελείωσε ὁ μακροχρόνιος πόλεμος. Σήμερα ἐπανῆλθε κάποια θαυμάσια εἰρήνη πού ποτὲ δὲν τὴν περίμεναν προηγουμένως οἱ ἄνθρωποι. Γιατί ποῖος θὰ ἔλπιζε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρόκειτο νὰ συμφιλιωθεῖ μὲ τὸν ἄνθρωπο; Ὅχι ἐπειδὴ ὁ Κύριος μισοῦσε τὸν ἄνθρωπο, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὑπηρέτης ἦταν ἀδιάφορος· οὔτε ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἦταν σκληρός, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δοῦλος ἦταν ἀχάριστος.

Θέλεις νὰ μάθεις πῶς ἐξοργίσουμε αὐτὸν τὸν φιλόανθρωπο καὶ ἀγαθὸ Κύριό μας; Γιατί, πραγματικὰ, πρέπει νὰ μάθεις τὴν αἰτία τῆς προηγούμενης ἔχθρας μας, ὥστε, ὅταν δεῖς ὅτι μᾶς τίμησε, ἐνῶ ἡμασταν ἐχθροὶ του καὶ πολέμιοι, νὰ θαυμάσεις τὴν φιλάνθρωπιά αὐτοῦ πού μᾶς τίμησε, καὶ νὰ μὴ νομίσεις ὅτι ἀπὸ δικὰ μας κατορθώματα ἐγίνε ἡ ἀλλαγὴ, καί, ἀφοῦ μάθεις τὸ μέγεθος τῆς χάρης του, νὰ μὴ σταματήσεις νὰ τὸν εὐχαριστεῖς διαρκῶς γιὰ τὶς πολλές του δωρεές. Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθεις, πῶς ἐξοργίσουμε τὸν Κύριό μας, τὸν φιλόανθρωπο, τὸν πράο, τὸν ἀγαθό, αὐτὸν πού ρυθμίζει τὰ πάντα γιὰ τὴ δική μας σωτηρία; Σκέφθηκε κάποτε νὰ ἐξαφανίσαι ὁλοκληρωτικὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ τόσο ὀργίστηκε ἐναντίον μας, ὥστε νὰ μᾶς καταστρέψει μαζί μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἄγρια θηρία καὶ τὰ κατοικίδια ζῶα καὶ ὁλόκληρη τὴ γῆ.

Καὶ ἐὰν θέλεις, θὰ σοῦ δώσω νὰ ἀκούσεις καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση· «Γιατί θὰ ἐξαλείψω», λέγει ὁ Θεός, «τὸν ἄνθρωπο πού δημιούργησα ἀπὸ τὸ πρόσωπο ὅλης τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ζῶα, γιατί μετανόησα πού δημιούργησα τὸν ἄνθρωπο». Καὶ γιὰ νὰ μάθεις ὅτι δὲ μισοῦσε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλὰ ἀποστρεφόταν τὴν κακία, αὐτὸς πού εἶπε, ὅτι «θὰ ἐξαλείψω τὸν ἄνθρωπο πού

δημιούργησα ἀπὸ τό πρόσωπο τῆς γῆς», λέγει στὸν ἄνθρωπο, «Εἶναι καιρὸς κάθε ἄνθρωπος νὰ ἐπιστρέψει σέ μένα». Ἐὰν ὅμως μισοῦσε τὸν ἄνθρωπο, δὲν θὰ συζητοῦσε μαζί του. Τώρα ὅμως τὸν βλέπεις νὰ μὴ θέλει νὰ κάμει αὐτό, τὸ ὁποῖο ἀπείλησε νὰ κάμει, ἀλλὰ καὶ νὰ δικαιολογεῖται ὁ Κύριος στὸ δοῦλο καὶ νὰ συζητᾷ σὰν μὲ ἰσότιμο φίλο καὶ νὰ λέγει τὶς αἰτίες τῆς καταστροφῆς ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ, ὅχι γιὰ νὰ μάθει τὶς αἰτίες ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ, ἀφοῦ τὶς πεῖ στοὺς ἄλλους, νὰ τοὺς κάμει πιὸ συνετούς. Ἀλλ', ὅπως ἔλεγα προηγουμένως, τόσο ἄσχημα ἔπραττε στὴν ἀρχὴ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ὥστε κινδύνευσε νὰ χαθεῖ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τῇ γῇ .

Ἀλλ' ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι φανήκαμε ἀνάξιοι γιὰ τὴ γῇ, σήμερα ἀνεβήκαμε στοὺς οὐρανούς· ἐμεῖς ποὺ δὲν ἤμασταν ἄξιοι νὰ ἐξουσιάσουμε τὴ γῇ, ἀνεβήκαμε στὴν οὐράνια βασιλεία, ξεπεράσαμε τοὺς οὐρανούς, ἀγγίξαμε τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ γένος, ποὺ γι' αὐτὸ φύλαγαν τὸν παράδεισο τὰ Χερουβίμ, σήμερα κάθεται ψηλότερα ἀπὸ τὰ Χερουβίμ. Ἀλλὰ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ καὶ μεγάλο; πῶς ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, οἱ ὁποῖοι φανήκαμε ἀνάξιοι ἐπάνω στὴ γῇ καὶ χάσαμε τὴν ἐξουσία σ' αὐτήν, ὁδηγηθήκαμε σὲ τόσο μεγάλο ὕψος; πῶς καταργήθηκε ὁ πόλεμος; πῶς ἐξαφανίσθηκε ἡ ὀργή; Πῶς; Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ θαυμαστὸ, ὅτι δηλαδὴ ὅχι ἐπειδὴ παρακαλέσαμε ἐμεῖς ποὺ ἄδικα ὀργιζόμαστε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ μᾶς παρακάλεσε αὐτός ποὺ δίκαια ἀγανακτοῦσε, ἔτσι ἔγινε εἰρήνη. «Στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ λοιπὸν παρακαλοῦμε, ἐπειδὴ στό πρόσωπό μας εἶναι ὁ Θεὸς ποὺ παρακαλεῖ». Τί σημαίνει αὐτό; Αὐτὸς περιφρονήθηκε καὶ αὐτὸς παρακαλεῖ; Ναί, γιατί εἶναι Θεὸς καὶ γι' αὐτὸ, ὡς φιλόανθρωπος πατέρας, παρακαλεῖ.

Καὶ πρόσεχε τί γίνεται. Μεσίτης εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς παρακαλεῖ, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του. Καὶ τί κάνει ὁ μεσίτης; Τὴ δουλειὰ τοῦ μεσίτη. Ὅπως δηλαδὴ, ὅταν δύο ἄνθρωποι μισοῦνται μεταξύ τους καὶ δὲν θέλουν νὰ συμφιλιωθοῦν, κάποιος ἄλλος, ἀφοῦ ἔλθῃ καὶ μπεῖ ἀνάμεσά τους, διαλύει τὴν ἔχθρα τους, ἔτσι ἔκαμε καὶ ὁ Χριστός. Ὁ Θεὸς ἦταν ὀργισμένος ἐναντίον μας, ἐμεῖς μισοῦσαμε τὸν Θεό, τὸν φιλόανθρωπο Κύριο· ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ μπῆκε στὴ μέση, συμφιλίωσε τὰ δύο μέρη. Καὶ πῶς μπῆκε στὴ μέση; Δέχθηκε ἐκεῖνος τὴν τιμωρία ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ σ' ἐμᾶς ὁ Πατέρας· καὶ ὑπέμεινε τὴν τιμωρία αὐτὴ καὶ τὶς προσβολὰς τῶν ἀνθρώπων. Θέλεις νὰ μάθεις πῶς τὰ δέχθηκε αὐτὰ τὰ δύο; «Ὁ Χριστός», λέγει ὁ Παῦλος, «μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ τὴν κατάρρα τοῦ νόμου, μὲ τὸ νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος γιὰ χάρη μας κατάρρα».

Εἶδες πῶς δέχθηκε τὴν τιμωρία ποὺ ἐπιβλήθηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανούς; Πρόσεχε πῶς ὑπέμεινε καὶ τὶς προσβολὰς ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι· «Οἱ προσβολὰς ἐκείνων ποὺ σὲ πρόσβαλλαν», λέγει, «ἔπεσαν ἐπάνω μου». Εἶδες πῶς ἐξαφάνισε τὴν ἔχθρα; Καὶ πῶς δὲν σταμάτησε νὰ κάνει τὰ πάντα καὶ νὰ παθαίνει καὶ νὰ φροντίζει, ὥσπου ἀνέβασε κοντὰ στὸν Θεὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ ἀντίπαλό του καὶ τὸν ἔκαμε φίλο του; καὶ αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἡ βάση εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, γιατί, ἀφοῦ πῆρε κάτι ἐκλεκτὸ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἔτσι ἀκριβῶς τὸ πρόσφερε στὸν Θεό. Καὶ αὐτὸ ποὺ γίνεται στὰ χωράφια ποὺ εἶναι σπαρμένα μὲ σιτάρι, –ὅταν κάποιος πάρει λίγα στάχυα καὶ κάμει ἓνα μικρὸ δεμάτι καὶ τὸ προσφέρει στὸν Θεό, Ἐκεῖνος εὐλογεῖ μὲ τὸ μικρὸ δεμάτι ὅλο τὸ χωράφι– αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὁ Χριστός. Μ' ἐκεῖνο τὸ ἓνα σῶμα καὶ τὴν ἐκλεκτὴν προσφορὰ ἔκαμε νὰ εὐλογηθεῖ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἀλλὰ γιατί δὲν ἀνέβασε στοὺς οὐρανοὺς ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος; Γιατί δὲν εἶναι αὐτὸ προσφορά, ἐὰν δηλαδὴ προσφέρει κάποιος τὸ σύνολο, ἀλλὰ ἂν κάποιος, ἀφοῦ προσφέρει ἓνα μικρὸ μέρος, κάμει μὲ αὐτὸ νὰ εὐλογηθεῖ τὸ σύνολο. Ἀλλ' ὅμως, θὰ πεῖ κάποιος, ἐὰν ἦταν προσφορά, ἔπρεπε νὰ προσφέρει τὸν πρωτόπλαστο, γιατί ἀπαρχὴ σημαίνει νὰ προσφέρεται ἐκεῖνο πού γεννήθηκε πρῶτο, ἐκεῖνο πού βλάστησε πρῶτο. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀπαρχή, ἀγαπητέ, ἐὰν προσφέρουμε τὸν πρῶτο καρπὸ ἔστω καὶ ἂν εἶναι χαλασμένος καὶ ἄρρωστος, ἀλλὰ ἐὰν προσφέρουμε τὸν ἐκλεκτὸ καρπὸ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ καρπὸς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἁμαρτία, γι' αὐτὸ δὲν προσφέρθηκε, ἂν καὶ δημιουργήθηκε πρῶτος. Ἀλλὰ αὐτὸς ἦταν ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, γι' αὐτὸ καὶ προσφέρθηκε, ἂν καὶ γεννήθηκε ἀργότερα. Γιατί αὐτό θὰ πεῖ ἀπαρχή.

3. Καὶ γιὰ νὰ μάθεις, ὅτι δὲν εἶναι ὁ πρῶτος καρπὸς πού ὠριμάζει ἡ ἐκλεκτὴ προσφορά, ἀλλὰ ὁ ἐξαιρετικὸς καὶ ἐκεῖνος πού εἶναι καλῆς ποιότητος καὶ πού ὠρίμασε ὅσο ἔπρεπε, θὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπόδειξη ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή. «Ἐὰν μπεῖς», λέγει πρὸς τὸν λαὸ ὁ Μωυσῆς, «στὴ γῇ τῆς ἐπαγγελίας, τὴν ὁποία σοῦ δίνει ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, καὶ φυτέψεις σ' αὐτὴν κάθε καρποφόρο δένδρο, τρία χρόνια δὲν θὰ θεωρεῖς καθαρὸ τὸν καρπὸ του, καὶ τὸν τέταρτο χρόνο θὰ εἶναι ὁ καρπὸς του κατάλληλος γιὰ προσφορά τοῦ στοῦν Κύριο». Ἐὰν ὅμως ἦταν ἐκλεκτὴ προσφορά ὁ πρῶτος καρπός, ὁ καρπὸς δηλαδὴ πού γίνεται τὸν πρῶτο χρόνο, αὐτὸν ἔπρεπε νὰ προσφέρει στοῦν Κύριο. Τώρα ὅμως λέγει, «τρία χρόνια δὲν θὰ θεωρεῖς καθαρὸ τὸν καρπὸ του», ἀλλὰ θὰ τὸν ἀφήσεις, γιατί τὸ δένδρο εἶναι χαλασμένο, γιατί ὁ καρπὸς εἶναι ἄρρωστος, γιατί δὲν εἶναι ὠριμος. Τὸν τέταρτο χρόνο ὅμως, λέγει, «θὰ εἶναι κατάλληλος γιὰ τὸν Κύριο».

Καὶ πρόσεχε τὴ σοφία τοῦ νομοθέτη. Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ φάγει, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσει αὐτὸς τὸν καρπὸ πρὶν ἀπὸ τὸν Θεό. Οὔτε τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν προσφέρει, γιὰ νὰ μὴν τὸν προσφέρει πρόωρα στοῦν Κύριο. Ἀλλὰ λέγει: Ἄφησέ τον, γιατί εἶναι ὁ πρῶτος, καὶ μὴ τὸν προσφέρεις, γιατί εἶναι ἀνάξιος νὰ τιμήσει τὸν Θεό. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι ἐκλεκτὴ προσφορά ὁ πρῶτος καρπός, ἀλλὰ ὁ ἐξαιρετικὸς; Καὶ αὐτὰ τὰ εἶπαμε γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα πού πρόσφερε ὁ Χριστὸς στοῦν Πατέρα. Πρόσφερε λοιπὸν στοῦν Πατέρα τὴν ἐκλεκτὴ προσφορά τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Καὶ τόσο θαύμασε τὸ δῶρο ὁ Πατέρας, καὶ γιατί εἶχε ἀξία ἐκεῖνος πού τὸ πρόσφερε καὶ γιατί ἡ προσφορά ἦταν ἀμόλυντη, ὥστε τὸ δέχτηκε στὰ χέρια του καὶ τὸ τοποθέτησε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε: «Κάθισε στὰ δεξιὰ μου». Σὲ ποιά φύση εἶπε ὁ Θεός, «Κάθισε στὰ δεξιὰ μου»; Σ' ἐκείνη πού ἄκουσε, «χῶμα εἶσαι καὶ στὸ χῶμα. θά, γυρίσεις.

Δὲν ἦταν λοιπὸν ἀρκετὸ ὅτι ἀνέβηκε πάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς; δὲν ἦταν λοιπὸν ἀρκετὸ ὅτι στάθηκε μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους; δὲν ἦταν ἀνυπολόγιστη καὶ αὐτὴ ἡ τιμή; Ὅμως ξεπέρασε τοὺς ἀγγέλους, προσπέρασε τοὺς ἀρχαγγέλους, ξεπέρασε τὰ Χερουβὶμ, ἀνέβηκε ψηλότερα ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πέρασε πάνω ἀπὸ τὶς ἀρχές, δὲν στάθηκε πουθενά, μέχρι πού πλησίασε τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Δὲν βλέπεις αὐτὴν τὴν ἀπόσταση ἀνάμεσα στοῦν οὐρανὸ καὶ στὴ γῇ; Καλύτερα ὅμως ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ κάτω. Δὲν βλέπεις πόση εἶναι ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἄδη μέχρι τὴ γῇ; καὶ ἀπὸ τὴ γῇ πάλι μέχρι τὸν οὐρανὸ; καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μέχρι τὸν ψηλότερο οὐρανὸ; καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον μέχρι τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἀρχαγγέλους, τὶς οὐράνιες δυνάμεις καὶ μέχρι σ' αὐτὸν τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ; Σ' αὐτὴν ὅλη τὴν ἀπόσταση καὶ σ' αὐτὸ τὸ ὕψος

ἀνέβασε τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Πρόσεχε ποῦ βρισκόταν κάτω καὶ ποῦ ἀνέβηκε. Δὲν ὑπῆρχε κατώτερο σημεῖο νὰ κατεβεῖ, ἀπὸ ἐκεῖνο πού κατέβηκε ὁ ἄνθρωπος, οὔτε ψηλότερο ν' ἀνεβεῖ, ἀπὸ ἐκεῖνο πού τὸν ἀνέβασε πάλι ὁ Ἰησοῦς. Καὶ αὐτὰ δηλώνοντας ὁ Παῦλος ἔλεγε: «Ἐκεῖνος πού κατέβηκε, ὁ ἴδιος καὶ ἀνέβηκε». Καὶ ποῦ κατέβηκε; «Στὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς», καὶ ἀνέβηκε πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς οὐρανοὺς. Μάθε ποιὸς ἀνέβηκε καὶ ποῖα ἦταν ἡ φύση του καὶ πῶς ἦταν πρὶν νὰ κατεβεῖ. Γιατί μ' εὐχαρίστηση ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν εὐτέλεια τοῦ ἀνθρώπινου γένους, γιὰ νὰ μάθω καλὰ τὴν τιμὴ πού μᾶς χάρισε ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου. Ἦμαστε χῶμα καὶ σκόνη. Ἀλλὰ αὐτὸ σέ καμία περίπτωση δὲν ἦταν ἀξιοκατάκριτο, γιατί ἦταν ἀδυναμία τῆς φύσης μας. Συμπεριφερόμαστε πιὸ ἀνόητα ἀπὸ τὰ ζῶα. «Ὁ ἄνθρωπος ἐγίνε σὰν τὰ ἀνόητα ζῶα καὶ ἐγίνε ὅμοιος μ' αὐτὰ». Τὸ νὰ γίνε ὅμως κανεὶς ὅμοιος μὲ τὰ ζῶα, εἶναι σὰν νὰ ἐγίνε χειρότερος ἀπὸ αὐτά. Γιατί τὸ μὲν ζῶο ἀπὸ τὴ φύση του δὲν ἔχει λογικὸ καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ παραμένει στὴν κατάστασι αὐτὴ τῆς ἀλογίας, τὸ νὰ ξεπέσουμε ὅμως ἐμεῖς, πού μᾶς τίμησε ὁ Θεός μὲ λογικόν, στὴν κατάστασι αὐτοῦ τοῦ παραλογισμοῦ, εἶναι ἐγκλημα τῆς δικῆς μας προαίρεσις. Συνεπῶς, ὅταν ἀκούσεις, ὅτι ἐγίνε ὅμοιος μὲ τὰ ζῶα, μὴ νομίσῃς ὅτι τὸ εἶπε αὐτὸ γιὰ νὰ δείξῃ πῶς εἴμαστε ἴσοι μ' αὐτά, ἀλλὰ γιατί ἤθελε ν' ἀποδείξῃ πῶς εἴμαστε χειρότεροι ἀπὸ αὐτά. Καὶ πραγματικὰ, γίναμε χειρότεροι καὶ πιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ ζῶα, ὅχι ἐπειδὴ εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ ξεπέσαμε ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐπειδὴ φθάσαμε καὶ σὲ μεγαλύτερη ἀχαριστία. Καὶ αὐτὸ δηλώνοντας ὁ Ἰσαΐας ἔλεγε: «Τὸ βόδι γνωρίζει τὸν κύριόν του καὶ ὁ ὄνος τὸ παχνὶ τοῦ κυρίου του οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως δὲν γνωρίζουν ἐμένα». Ἀλλὰ ἂς μὴ ντρεπόμαστε γιὰ τὰ προηγούμενα. «Γιατί ὅπου πλήθυνε ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ δόθηκε πιὸ ἄφθονη ἡ χάρις».

Εἶδες πῶς εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι ἀπὸ τὰ ζῶα; Θέλεις νὰ δεῖς ὅτι εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι καὶ ἀπὸ τὰ πουλιά; «Τὰ τρυγόνια καὶ τὰ χελιδόνια καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ γνωρίζουν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐρχομοῦ τους, ὁ λαός μου ὅμως δὲ γνωρίζει τίς ἐπιθυμίες μου». Νὰ πού εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι καὶ ἀπὸ τὰ γαϊδούρια καὶ ἀπὸ τὰ βόδια, καὶ ἀπὸ τὰ πουλιά, τὰ τρυγόνια καὶ τὰ χελιδόνια. Θέλεις νὰ μάθῃς καὶ ἄλλη ἀνοησία μας; Μᾶς κάνει μαθητὲς τῶν μυρμηγκιῶν τόσο χάσαμε τὰ λογικὰ πού ἔχουμε ἀπὸ τὴ φύση μας. Γιατί λέγει: «Πήγαινε στὸ μυρμήγκι καὶ προσπάθησε νὰ μιμηθεῖς τὴ μέθοδο ἐργασίας του». Γίναμε μαθητὲς τῶν μυρμηγκιῶν, ἐμεῖς πού δημιουργηθήκαμε σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ὅμως αἷτιος ὁ δημιουργός μας, ἀλλὰ ἐμεῖς πού ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὴν εἰκόνα.

Καὶ γιατί λέγω γιὰ τὰ μυρμηγκία; Γίναμε πιὸ ἀναίσθητοι καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες. Θέλεις καὶ γι' αὐτὸ νὰ σοῦ φέρω ἀπόδειξι; «Ἀκοῦστε φερέγγια καὶ θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι ὁ Θεός θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ λαὸν τοῦ ν' ἀπολογηθεῖ». Τοὺς ἀνθρώπους δικάζεις καὶ καλεῖς τὰ θεμέλια τῆς γῆς; Ναί, λέγει· γιατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι πιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ θεμέλια τῆς γῆς. Ποῖα λοιπὸν μεγαλύτερη κακία ζητᾷς ἀκόμη ὅταν εἴμαστε πιὸ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ γαϊδούρια, πιὸ ἀνόητοι ἀπὸ τὰ τρυγόνια, πιὸ ἄμυαλοι καὶ ἀπὸ τὰ μυρμηγκία, πιὸ ἀναίσθητοι καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες; Φαινόμεστε καὶ ἴσοι μὲ τὰ φίδια. «Θυμῶνουν», λέει, «ὅταν τοὺς πεῖς ὅτι εἶναι ὅμοιοι μὲ τὰ φίδια· δηλητήριο ἀσπίδων ἔχουν μέσα στὸ στόμα τους». Καὶ τί χρειάζεται νὰ ποῦμε γιὰ τὴν ἀναισθησία τῶν ζώων, ὅταν εἶναι φανερό πῶς ὀνομαζόμαστε καὶ παιδιὰ τοῦ ἴδιου τοῦ διαβόλου; Γιατί λέγει: «Ἐσεῖς εἰστε παιδιὰ τοῦ διαβόλου».

4. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἀναίσθητοι καὶ ἀχάριστοι, οἱ ἀνόητοι, οἱ ποῖοι ἀναίσθητοι ἀπὸ τὶς πέτρες, οἱ χειρότεροι ἀπ’ ὅλους, οἱ ἐλεεινοί, οἱ πιὸ τιποτένιοι -πῶς νὰ μιλήσω; τί νὰ πῶ; πῶς νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου αὐτὰ τὰ λόγια;- ἐμεῖς οἱ τιποτένιοι λοιπόν, οἱ πιὸ ἀσύνητοι ἀπ’ ὅλα, γίναμε σήμερα ἀνώτεροι ἀπ’ ὅλους. Σήμερα ἀπόλαυσαν οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνο πού ποθοῦσαν ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Σήμερα εἶδαν οἱ ἀρχάγγελοι ἐκεῖνο πού ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἐπιθυμοῦσαν, δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο νὰ λάμπει κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ν’ ἀστράφτει ἀπὸ ἀθάνατη δόξα καὶ ὁμορφιά. Γιατί αὐτὸ ποθοῦσαν ἀπὸ πολὺ καιρὸ οἱ ἄγγελοι, γιατί αὐτὸ ἐπιθυμοῦσαν ἀπὸ πολὺν καιρὸ οἱ ἀρχάγγελοι.

Πράγματι ἂν καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική τους, ὅμως χαίρονταν καὶ γιὰ τὰ δικά μας ἀγαθὰ, καὶ ὑπέφεραν ὅταν τιμωρηθήκαμε. Γιατί τὰ Χερουβὶμ, ἂν καὶ φύλαγαν τὸν παράδεισο, ὅμως ὑπέφεραν· καὶ ὅπως ἓνας ὑπηρέτης, ὅταν βρεῖ στὴ φυλακὴ κάποιον συνάδελφό του, τὸν φυλάγει βέβαια ἐπειδὴ τὸν πρόσταξε ὁ κύριος, ὑποφέρει ὅμως γι’ αὐτὸ πού γίνεται, ἀπὸ συμπάθεια γιὰ τὸν συνάδελφό του,· ἔτσι καὶ τὰ Χερουβὶμ ἀνέλαβαν βέβαια νὰ φυλάγουν τὸν παράδεισο, ὑπέφεραν ὅμως γιὰ τὴ φυλάκιση τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γιὰ νὰ μάθεις ὅτι ὑπέφεραν, θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Γιατί, ὅταν δεῖς ὅτι οἱ ἄνθρωποι συμπάσχουν γιὰ τοὺς συνανθρώπους τους, νὰ μὴν ἀμφιβάλλεις πιά γιὰ τὰ Χερουβὶμ, γιατί οἱ δυνάμεις αὐτὲς εἶναι πιὸ φιλόστοργες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους δὲν πόνεσε, ὅταν τιμωροῦνται σύμφωνα μὲ τὸ νόμον ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπὸ πάρα πολλὰ σφάλματά τους; Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ παράδοξο, ὅτι, ἀφοῦ ἔμαθαν τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶδαν ὅτι ἐναντιώθηκαν στὸν Θεό, πόνεσαν οἱ ἄγγελοι. Ὁ Μωυσῆς πόνεσε μετὰ τὴν εἰδωλολατρία τῶν Ἰσραηλιτῶν, γι’ αὐτὸ καὶ ἔλεγε: «Ἐάν τοὺς συγχωρήσεις τὴν ἁμαρτίαν, συγχώρησέ την. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, σβῆσε καὶ μένα ἀπὸ τὸ βιβλίον πού με ἔγραψες». Τί σημαίνει αὐτό; Βλέπεις τὴν ἀσέβεια καὶ πονῆς γι’ αὐτοὺς πού τιμωροῦνται; Γι’ αὐτὸ βέβαια πονῶ, λέγει, ἐπειδὴ τιμωροῦνται καὶ δίνουν ἀφορμὲς γιὰ δίκαιες τιμωρίες. Καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ, ὅταν εἶδε τὸν ἄγγελο νὰ ἐξολοθρεύει τοὺς ἀνθρώπους, φώναξε δυνατὰ καὶ θρήνησε καὶ εἶπε: «Ἀλλοίμονο, Κύριε, γιατί ἐξολοθρεύεις τοὺς ὑπόλοιπους Ἰσραηλίτες»; Καὶ ὁ Ἱερεμίας λέγει: «Τιμώρησέ μας, Κύριε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ σκέψη καὶ ὄχι πάνω στὸ θυμό σου, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσεις πολὺ λίγους».

Ὁ μὲν Μωυσῆς λοιπὸν καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ καὶ ὁ Ἱερεμίας πονοῦν, οἱ δὲ δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ δὲν ὑπέφεραν καθόλου γιὰ τὰ δικά μας κακά; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ δικαιολογηθεῖ αὐτό; Ὅτι λοιπὸν θεωροῦν δικά τους τὰ δικά μας, μάθε πόση χαρὰ ἔδειξαν, ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ Κύριος συμφιλώθηκε μαζί μας. Ἐὰν ὅμως δὲν πονοῦσαν προηγουμένως, δὲν θὰ χαίρονταν ἀργότερα· καὶ ὅτι χαίρονταν, εἶναι φανερό ἀπ’ αὐτὰ πού λέγει ὁ Χριστός: «Ὅτι θὰ εἶναι χαρὰ στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ γιὰ κάθε ἁμαρτωλὸ πού μετανοεῖ». Ἐὰν ὅμως χαίρονται οἱ ἄγγελοι ὅταν βλέπουν ἓναν ἁμαρτωλὸ πού μετανοεῖ, σήμερα πού βλέπουν μὲ τὴν ἐκλεκτὴν προσφορὰ ν’ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, πῶς δὲν θὰ ἔνιωθαν τὴ μεγαλύτερη χαρὰ;

Ἄκουσε ὅμως καὶ ἀπὸ ἀλλοῦ τὴ χαρὰ τῶν δυνάμεων τοῦ οὐρανοῦ γιὰ τὴ δική μας συμφιλίωση. Γιατί ὅταν γεννήθηκε μὲ ἀνθρώπινο σῶμα ὁ Κύριός μας, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι συμφιλώθηκε πιά μὲ τοὺς ἀνθρώπους -γιατί δὲν θὰ κατέβαινε στὴ γῆ, ἂν δὲν

συμφιλιωνόταν-, ἀφοῦ εἶδαν λοιπὸν αὐτὸ καὶ ἔστησαν χορὸ πάνω στὴ γῇ φώναζαν καὶ ἔλεγαν: «Ἄς εἶναι δόξα στὸν Θεὸ στὰ ὕψιστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ, ἃς ὑπάρχει εἰρήνη στὴ γῇ καὶ ἀγαθὴ προαίρεση στοὺς ἀνθρώπους». Καὶ γιὰ νὰ μάθεις, ὅτι γι' αὐτὸ δοξάζουν τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἀπόλαυσε ἡ γῇ τὰ ἀγαθὰ, πρόσθεσαν καὶ τὴν αἰτία, λέγοντας: «Ἄς ὑπάρχει εἰρήνη στὴ γῇ καὶ ἀγαθὴ προαίρεση στοὺς ἀνθρώπους», σ' αὐτοὺς πού ἦταν ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀχάριστοι. Εἶδες πῶς δοξάζουν τὸν Θεὸ γιὰ τὰ ξένα ἀγαθὰ; ἢ καλύτερα γιὰ τὰ δικά τους, γιατί θεωροῦν ὅτι εἶναι δικά τους τὰ δικά μας ἀγαθὰ. Θέλεις νὰ μάθεις, ὅτι χαίρονταν καὶ σκιρτοῦσαν καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δοῦν τὸν Κύριο ν' ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανούς; Ἄκουσε τὸν Χριστὸ πού λέγει, ὅτι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν διαρκῶς. καὶ αὐτὸ δείχνει ὅτι ἐπιθυμοῦσαν νὰ δοῦν τὸ παράξενο θέαμα.

Καὶ ἀπὸ ποῦ φαίνεται, ὅτι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν; Ἄκουσε τὸν Χριστὸ πού λέγει: «Ἀπὸ τώρα θὰ δεῖτε τὸν οὐρανὸ ἀνοιγμένο καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν γιὰ νὰ ὑπηρετοῦν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ». Γιατί τέτοια εἶναι ἡ συνήθεια αὐτῶν πού ἀγαποῦν δὲν περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους προλαβαίνουν τὴν προθεσμία. Γι' αὐτὸ κατεβαίνουν, ἐπειδὴ βιάζονται νὰ δοῦν τὸ καινούριο καὶ παράξενο ἐκεῖνο θέαμα, δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο πού ἐμφανίστηκε στὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ ὑπῆρχαν παντοῦ ἄγγελοι, καὶ ὅταν γεννῆθηκε, καὶ ὅταν ἀναστήθηκε, καὶ σήμερα πού ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς. Γιατί λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς: «Νὰ δύο μὲ λευκὰ φορέματα», πού φανερώνουν μὲ τὴν ἐμφάνισή τὴν χαρὰ τους, καὶ εἶπαν στοὺς μαθητές: «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, γιατί στέκεστε ἔκπληκτοι; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, πού ἀναλήφθηκε ἀπὸ σᾶς στὸν οὐρανό, θὰ ἔρθει κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως τὸν εἶδατε τώρα νὰ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό».

5. Ἐδῶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε ἰδιαίτερα. Γιατί λοιπὸν τὰ λέγουν αὐτὰ οἱ ἄγγελοι; Μήπως δὲν εἶχαν μάτια οἱ μαθητές; μήπως δὲν ἔβλεπαν αὐτὸ πού γινόταν; Δὲν εἶπε ὁ εὐαγγελιστὴς, ὅτι ἀναλήφθηκε καθὼς τὸν ἔβλεπαν; Γιὰ ποιό λόγο λοιπὸν στάθηκαν κοντὰ τους οἱ ἄγγελοι λέγοντάς τους, ὅτι ἀνέβηκε στὸν οὐρανό; Γι' αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους, ὁ πρῶτος, γιατί πάντοτε στενοχωριοῦνταν οἱ μαθητὲς γιὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅτι βέβαια στενοχωριοῦνταν, ἄκουσε τί τοὺς ἔλεγε: «Κανεῖς ἀπὸ σᾶς δὲν μ' ἐρωτᾷ ποῦ πηγαίνεις; Ἀλλὰ ἡ λύπη ἔχει γεμίσει τὴν καρδιά σας, ἐπειδὴ σᾶς εἶπα αὐτὰ».

Ἐὰν λοιπὸν δὲν ὑποφέρουμε, ὅταν ἀποχωριζόμαστε ἀπὸ φίλους καὶ συγγενεῖς μας, πῶς οἱ μαθητὲς ὅταν ἔβλεπαν ν' ἀποχωρίζεται ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Σωτὴρας, ὁ διδάσκαλος, ὁ προστάτης, ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ἡμερος, ὁ ἀγαθός, πῶς δὲν θὰ στενοχωριοῦνταν; πῶς δὲν θὰ πονοῦσαν; Γι' αὐτὸ στάθηκε ἐκεῖ ὁ ἄγγελος, γιὰ νὰ καταπραΰνει μὲ τὴν ἐπάνοδο τοῦ Κυρίου τὴ λύπη πού τοὺς προξένησε ἡ ἀναχώρησή του. Γιατί λέγει: «Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς πού ἀναλήφθηκε ἀπὸ σᾶς στὸν οὐρανό, θὰ ἔρθει κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο». Λυπηθήκατε λέγει, γιατί ἀναλήφθηκε; Ἀλλὰ μὴ λυπᾶστε πιά, γιατί θὰ ἐπιστρέψει καὶ πάλι. Γιὰ νὰ μὴ κάμουν λοιπὸν ἐκεῖνο πού ἔκαμε ὁ Ἐλισσαῖος, ὅταν εἶδε τὸ διδάσκαλό του ν' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ καὶ ἔσκισε τὰ ροῦχα του -γιατί δὲν στάθηκε κανένας κοντά του νὰ τοῦ πεῖ, ὅτι θὰ ἐπιστρέψει ὁ Ἠλίας-, γιὰ νὰ μὴν κάμουν λοιπὸν τὸ ἴδιο καὶ αὐτοί, γι' αὐτὸ στάθηκαν κοντὰ τους οἱ ἄγγελοι παρηγορώντας τὴ λύπη τους.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἕνας λόγος τῆς παρουσίας τῶν ἀγγέλων. Ὑπάρχει ὅμως καὶ δεῦτερος ὄχι μικρότερος, γι' αὐτὸ καὶ πρόσθεσε, «πού ἀναλήφθηκε». Ποιὸς λοιπὸν εἶναι αὐτός; Ὁ Ἰησοῦς ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό. Ὅμως ἡ ἀπόσταση ἦταν μεγάλη καὶ τὰ ἀνθρώπινα μάτια δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ δοῦν ὡς τοὺς οὐρανούς τὸ σῶμα πού ἀναλήφθηκε. Ἀλλὰ ὅπως ἕνα πουλὶ πού πετᾷ στὰ ὕψη, ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνεβαίνει, τόσο περισσότερο χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μας, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅσο ἀνέβαινε πιὸ ψηλὰ, τόσο περισσότερο χανόταν, ἐπειδὴ ἡ ἀδυναμία τῶν ματιῶν τους δὲν μποροῦσε νὰ τὸ παρακολουθήσει σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἀπόστασης. Γι' αὐτὸ στάθηκαν κοντὰ τους οἱ ἄγγελοι, λέγοντας ὅτι ἀνέβηκε στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ μὴ νομίζουν ὅτι ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ ὅπως ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ὅτι ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ λέγει, «πού ἀναλήφθηκε ἀπὸ σαῶ στὸν οὐρανόν».

Καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ πρόσθεσε χωρὶς λόγο. Ὁ Ἥλιος λοιπὸν ἀναλήφθηκε πρὸς τὸν οὐρανό, γιατί ἦταν ἄνθρωπος. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανόν, γιατί ἦταν Θεός. Ὁ Ἥλιος ἀναλήφθηκε μὲ πύρινο ἄρμα, ὁ Ἰησοῦς μὲ νεφέλη. Γιατί, ὅταν ἔπρεπε νὰ καλέσει ὁ Θεὸς τὸν Ἥλιον, ἔστειλε ἄρμα καὶ ὅταν κάλεσε τὸν Υἱόν του, ἔστειλε βασιλικὸ θρόνον -καὶ ὄχι μόνο βασιλικὸ θρόνον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον τὸν πατρικὸ θρόνον; Ἐπειδὴ γιὰ τὸν Πατέρα λέγει ὁ Ἡσαΐας: «Ἰδοὺ, ὁ Κύριος κάθεται ἐπάνω σ' ἐλαφριὰ νεφέλη». Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Πατέρας κάθεται ἐπάνω σὲ νεφέλη, γι' αὐτὸ καὶ στὸν Υἱόν ἔστειλε τὴ νεφέλη. καὶ ὁ Ἥλιος, ὅταν ἀνέβηκε στὸν οὐρανόν, ἄφησε στὸν Ἑλισσαῖον τὴ μελωτή του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ὅταν ἀναλήφθηκε ἄφησε στοὺς μαθητὲς του τὰ χαρίσματα, πού ἔκαναν ὄχι ἕναν προφήτη, ἀλλὰ χιλιάδες Ἑλισσαίους, καὶ μάλιστα πολὺ μεγαλύτερους καὶ σημαντικότερους ἀπὸ ἐκεῖνον.

Ἄς σταματήσουμε λοιπόν, ἀγαπητοί, καὶ ἂς προσέξουμε πρὸς τὴν ἐπιστροφή τοῦ Κυρίου. Γιατί καὶ ὁ Παῦλος λέγει: «Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ πρόσταγμα, μὲ φωνὴ ἀρχαγγέλου· καὶ ἐμεῖς οἱ ζωντανοί, πού θ' ἀπομένουμε τότε στὴ ζωὴ, θ' ἀρπαχθοῦμε μὲ σύννεφα γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριον στὸν ἀέρα», ἀλλὰ ὄχι ὅλοι. Ὅτι λοιπὸν δὲν θὰ ἀρπαχθοῦμε ὅλοι, ἀλλὰ ἄλλοι θὰ παραμείνουν καὶ ἄλλοι θὰ ἀρπαχθοῦμε, ἄκουσε τί λέγει ὁ Χριστός: «Τότε θὰ βρεθοῦν δύο γυναῖκες ν' ἀλέθουν στὸν ἴδιον μύλον. Ἡ μία παραλαμβάνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀφήνεται. Δύο θὰ βρίσκονται στὸ ἴδιο κρεβάτι. Ὁ ἕνας παραλαμβάνεται καὶ ὁ ἄλλος ἀφήνεται».

Τί θέλουν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ αἰνιγματικὰ λόγια; τί θέλει νὰ πεῖ αὐτὸ τὸ ἀπόκρυφο μυστήριον; Μὲ τὸ μύλον μᾶς φανέρωσε ὅλους ἐκείνους πού ζοῦν μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία καὶ μὲ τὸ κρεβάτι καὶ τὶς ἀνέσεις ὑπονοεῖ ὅλους ἐκείνους πού ζοῦν μέσα στὰ πλούτη καὶ τὶς τιμές. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξει ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς σώζονται καὶ ὁδηγοῦνται στὴν ἀπώλεια, εἶπε ὅτι καὶ ἀπ' τὶς δύο πού βρίσκονται στὸ μύλον ἡ μία παραλαμβάνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀφήνεται· καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πού εἶναι στὸ κρεβάτι ὁ ἕνας παραλαμβάνεται καὶ ὁ ἄλλος ἀφήνεται. Ἔτσι δηλώνει ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀφήνονται ἐδῶ καὶ περιμένουν τὴν τιμωρία, ἐνῶ οἱ δίκαιοι ἀρπάζονται στὰ σύννεφα. Ὅπως δηλαδή, ὅταν ὁ βασιλεὺς πηγαίνει σὲ μία πόλη, ὅλοι οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ ὅσοι ἔχουν μεγάλη οἰκειότητα μαζί του, τὸν συναντοῦν ἀφοῦ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, οἱ κατάδικοι ὅμως καὶ οἱ τιμωρημένοι φυλάγονται στὶς φυλακὲς περιμένοντας τὴν ἀπόφαση τοῦ βασιλεῖς, ἔτσι καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ Κύριος, ὅσοι ἔχουν παρρησία τὸν συναντοῦν στὸν ἀέρα, οἱ

κατάδικοι ὅμως καὶ ὅσοι αἰσθάνονται τὸ βάρος τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν στὴ συνείδησή τους περιμένουν στὴ γῆ τὸν κριτὴ.

Τότε καὶ ἐμεῖς θὰ ἄρπαθοῦμε στὸν οὐρανό. Δὲν εἶπα, ἐμεῖς, κατατάσσοντας καὶ τὸν ἑαυτό μου ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πού ἄρπάζονταν δὲν εἶμαι τόσο ἀναίσθητος καὶ ἀχάριστος, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω τὶς ἁμαρτίες μου. Γιατί, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως καταστρέψω τὴ χαρὰ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς, θὰ ἔχυνα πικρὰ δάκρυα, καθὼς θυμήθηκα αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί θυμήθηκα τὶς δικές μου ἁμαρτίες. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴ χαρὰ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς, ἐδῶ θὰ σταματήσω τὴν ὁμιλία μου, ἀφοῦ σᾶς ἀφήσω ζωερὴ τὴ μνήμη ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὥστε οὔτε ὁ πλούσιος νὰ μὴ χαίρεται γιὰ τὸν πλοῦτο του, οὔτε ὁ φτωχὸς νὰ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του δυστυχισμένο γιὰ τὴ φτώχεια του, ἀλλὰ ὁ καθένας, κατὰ τὴ συνείδησή του, νὰ κάνει εἴτε αὐτὸ εἴτε ἐκεῖνο. Γιατί οὔτε ὁ πλούσιος εἶναι εὐτυχισμένος, οὔτε ὁ φτωχὸς εἶναι δυστυχισμένος, ἀλλὰ ὅποιος θὰ κριθεῖ ἄξιος γιὰ τὴν ἄρπαγὴ ἐκείνη μέσα στὰ σύννεφα, εἶναι εὐτυχισμένος καὶ τρισευτυχισμένος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὁ πιὸ φτωχὸς ἀπ' ὅλους. Ὅπως βέβαια εἶναι ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος ὁ ἁμαρτωλός, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὁ πιὸ πλούσιος ἀπ' ὅλους. Γι' αὐτὸ τὰ λέγω, γιὰ νὰ θρηνοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅσοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, καὶ νὰ παίρνουν θάρρος ὅσοι ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας ἢ καλύτερα, νὰ μὴν παίρνουν μόνο θάρρος, ἀλλὰ καὶ νὰ προφυλάγονται οὔτε ἐκεῖνοι νὰ θρηνοῦν μόνο, ἀλλὰ καὶ ν' ἀλλάξουν τρόπο ζωῆς.

Γιατί εἶναι δυνατόν καὶ ὁ κακός, ἀφοῦ ἐγκαταλείψει τὴν πονηρία, νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἀρετὴ καὶ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ἴσος μ' ἐκείνους πού ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ζοῦν ἐνάρετα. Αὐτὸ ἃς φροντίσουμε καὶ ἐμεῖς. Καὶ ὅσοι αἰσθάνονται ὅτι εἶναι ἐνάρετοι, ἃς παραμένουν στὴν εὐσέβεια, μεγαλώνοντας πάντοτε αὐτὸ τὸ καλὸ ἀπόκτημα καὶ αὐξάνοντας τὸ προηγούμενο θάρρος τους. Ὅσοι ὅμως δὲν ἔχουμε θάρρος καὶ αἰσθανόμαστε τὸ βάρος πολλῶν ἁμαρτιῶν μας, ἃς ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς, ὥστε, ἀφοῦ ἀποκτήσουμε τὸ θάρρος τῶν ἄλλων, νὰ ὑποδεχοῦμε ὅλοι μαζί καὶ μὲ τὴν ἴδια ψυχικὴ διάθεση καὶ μὲ τὴν τιμὴ πού ἀρμόζει τὸ βασιλιὰ τῶν ἀγγέλων, καὶ ν' ἀπολαύσουμε τὴ μακάρια ἐκείνη χαρὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὁποῖο μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη, τώρα, καὶ πάντοτε, καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πηγή: imaik.gr